

Vej, som er nemmest, nemlig at overlade hele Sagen for Industriens Vedkommende til den private Forsikring; — det er altsaa gensidig Forsikring eller anden Forsikring — „kunne vi ikke komme nogen anden Vej, vil jeg for mit Vedkommende sige: Lad os se at faa løst, hvad der kan løses.“ Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds fortsætter med Ønsket om at løse ogsaa Landbrugets og Søfartens Ulykkesforsikring. Jeg synes, at hvis det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds endnu er af den Mening, maatte han med god Samvittighed kunne gaa til at stemme for dette Lovforslag i Dag, da der dog ikke er nogen her i Salen, som maa siges at være principielt uvillig til at gaa videre i Lovgivning, og som ikke skulde være ligesaa vel stemt mod Landarbejderne som mod de industrielle Arbejdere i denne Sag. Det kan i denne Henseende ogsaa nævnes, at det ærede Medlem selv fremhævede, hvorledes Arbejderkommissionen i sin Tid blev nedsat for Industriens Vedkommende. Det var ikke den Gang Meningen, at den skulde udarbejde noget Forslag for Landbruget. Af den Grund ville de Herrer, naar de læse Arbejderkommissionens Betænkning, ogsaa se, at alle de forskellige Argumenter, der ere fremførte for Ulykkesforsikringen — og det er jo principielt de samme, som findes i Folkeetingets Betænkning — slet ikke lade sig overføre paa den Landbrugsforsikring, som Kommissionen alligevel samtidigt foreslog, fordi der var saa mange her i Landet, som ernærede sig ved Landbruget. Jeg mener imidlertid, at vi nu ved 2den Behandling kunne vente — desto værre, havde jeg nær sagt — at se Ændringsforslag fremkomme, som tilsigte at skaffe Landbrugets Arbejdere ind i Loven paa den ene eller den anden Maade, og jeg skal da ved den Lejlighed komme tilbage til dette Spørgsmaal om Landbrugets Forsikring i det hele taget, thi det kan ikke nytte nu i Dag at ville optage denne Debat med Spørgsmaalet om Landbrugets Statistik for Ulykkestilfælde. Der vil forhaabentlig blive givet Lejlighed til at udtale sig derom paa en saadan Maade, at man, hvad man saa end mener om min Virksomhed i den Henseende, vil komme til Erkendelse af, at naar jeg ikke har foreslaaet Landbrugets Arbejdere ulykkesforsikrede ved denne Lejlighed, saa har det ikke været, fordi jeg i og for sig ikke ønskede, at Landbrugets Arbejdere skulle have deres Forsikring, men fordi jeg mener, at Tiden ikke paa nogen Maade er moden, og at det ikke vilde være forsvarligt

at planlægge Arbejdernes Ulykkesforsikring paa det Grundlag, som bestemt er fordret: Livrente som Ydelse og Hartkorn som Bærer, uden at man ganske nøje ved, hvor mange man faar ind under Loven, og hvor meget der skal ydes, eftersom Spørgsmaalet er af en meget stor økonomisk Betydning for Landbruget.

Naar jeg derefter skulde udtale mig om noget, der i disse Dage er sagt mig, vil man maaske nok kunne tænke sig, at jeg nærmest har Lyst til at beskæftige mig lidt med det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen). Han har sagt til mig, at jeg havde svigtet min Opgave med Hensyn til at stræbe efter i min Rigsdagsgerning at tilvejebringe retfærdige Love. At det ærede Medlem samtidigt har sagt, at det i øvrigt var noget storartet altid at stræbe efter at tilvejebringe retfærdige Love, det formilder ikke i mine Øren hans Udtalelsers Skarphed, thi for mig er det slet ikke noget storartet at ville stræbe efter at tilvejebringe retfærdige Love; for mig stiller det sig som noget ganske selvfølgeligt, og jeg beklager, hvis der er nogen Rigsdagsmand, som skulde finde, at det var noget saa storartet, at han altid gjorde sig alvorlige Bestræbelser i den Retning. Men naar hans Beskyldning refererede sig til Uretfærdighed i dette Lovforslag, saa er det jo først og fremmest ingeniunde ubestrideligt, at der overhovedet ligger nogen som helst Uretfærdighed i dette Lovforslag. Hvis jeg fandt, at der var noget som helst Punkt i det, som var uretfærdigt, vilde jeg selvfølgelig ikke have foreslaaet eller støttet det, det kan jeg indestaa det ærede Medlem for. Interessant er det, at den første Venstrelandstingsmand, som udtalte sig om dette Forslag, med dette i sin Haand udtalte, at „dette er det retfærdigste Lovforslag, som han havde haft for sig“ — og det var dog en Jurist af Venstre. (Afbrydelse.) Ja, Navne maa jeg ikke nævne her, men Rigsdagstidenden vil vise det ærede Medlem, hvem det er. Uretfærdigheden i denne Lov skulde altsaa efter det ærede Medlems Mening ligge deri, at de, der under samme Vilkaar komme i Ulykke, ikke behandles efter samme Regler, eller nøjagtigt, at alle, som ere under samme Vilkaar, ikke behandles efter samme Regler — saaledes noterede jeg mig det. Men det er jo netop det, som har været den allervæsentligste Opgave for dette Ting, at sørge for, saa vidt det menneskeligt var muligt, at alle, som arbejde under samme Vilkaar, blive behandlede efter de samme